

Joe
Abercrombie
FĂRĂ
ÎNDURARE

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

NEMIRA

JOE ABERCROMBIE s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011, 2017). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013), care au încheiat trilogia în 2008. A mai publicat volumele *Best Served Cold* (2009), *The Heroes* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai nouă serie a autorului este trilogia *Marea Sfărâmată*, recent editată la Nemira.

CUPRINS

PARTEA I	7
MAREA NIVELATOARE.....	9
PLANURI BINE ÎNTOCMITE.....	19
ÎNTREBĂRI.....	41
RĂNILE TRECUTULUI.....	61
STAREA FORTIFICAȚIILOR.....	77
CUM RĂMĂNE CU ÎNCREDEREA?.....	94
ALIAȚI.....	105
DISCUȚII POLITICE ÎN JURUL FOCULUI.....	123
CRIME MĂRUNTE.....	140
PLOAIA.....	155
A DRACULUI TOVĂRĂȘIE.....	166
UMBRE LUNGI.....	176
URMEAZĂ... AURUL MEU.....	188
FRICA.....	198
CELE O SUTĂ DE CUVINTE.....	211
ORBII CONDUȘI DE CHIOR.....	221
STRATAGEMA PRINȚULUI LADISLA.....	226
PÂNĂ LA AMURG.....	235
SLABE ȘANSE.....	245
DRUMUL SPRE VICTORIE.....	250
RELE NECESARE.....	254

PRINTRE STÂNCI.....	260
ROADELE CUTEZANTELOR.....	275
UN OASPETE LA CINĂ.....	293
UNUL DE-AI LOR.....	309

PARTEA A II-A..... 313

SPRE NORD.....	315
PUȚINĂ CLEMENȚĂ.....	324
DECI ASTA E DUREREA.....	343
PAS CU PAS.....	354
VORBE ÎN VÂNT.....	364
O CHESTIUNE DE TIMP.....	375
CICATRICE.....	392
FURIOSUL.....	408
PÂNĂ LA ULTIMUL OM.....	420
GIUVAIERUL TUTUROR ORAȘELOR.....	430
NOROC.....	446
SUB RUINE.....	464
NEPOTRIVIȚI.....	481
ÎNTOARCEREA EROULUI.....	496
SLABĂ CONSOLARE.....	512
ȚINUTURILE ÎNALTE.....	525
VIZITA.....	539
CAM SCUMP.....	549
SPRE MARGINEA LUMII.....	557
ÎNAINTEA FURTUNII.....	571
ÎNTREBĂRI.....	578
PE POZIȚII.....	591
PEDEAPSĂ PE MĂSURĂ.....	626
SĂLAȘUL DE PIATRĂ.....	637
ÎN APOI ÎN ȚĂRÂNĂ.....	648
MULȚUMIRI.....	655

Publicarea CE a Breviului Național a fost din

AMERICAN, INC.

First Edition: New York, 1917. Second Edition: New York, 1917.

ISBN 978-606-754-285-4

ISBN 978-606-754-285-4

© 2017, American, Inc.

ISBN 978-606-754-285-4

ISBN 978-606-754-285-4

BEFORE THEY ARE HANGED

© Joe Abernethy 2017

© Novus, 2017, 2017

Reactor: Dan CERNESCU

Editor: Mădălina Mădălina

Editorial: Mădălina Mădălina

First published: 1917, New York, New York, New York

First published: 1917, New York, New York, New York

First published: 1917, New York, New York, New York

First published: 1917, New York, New York, New York

First published: 1917, New York, New York, New York

PARTEA I

*Trebuie să ne iertăm dușmanii,
dar nu înainte de a-i vedea spânzurați*

HEINRICH HEINE

A drăcușului... Trebuie să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați. Heinrich Heine. A drăcușului... Trebuie să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați. Heinrich Heine.

Trebuie să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați. Heinrich Heine. Trebuie să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați. Heinrich Heine.

Trebuie să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați. Heinrich Heine. Trebuie să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați. Heinrich Heine.

Trebuie să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați. Heinrich Heine. Trebuie să ne iertăm dușmanii, dar nu înainte de a-i vedea spânzurați. Heinrich Heine.

PARTEA I

MAREA NIVELATOARE

A dracului ceață! Îți intră în ochi, de nu mai vezi nici la câțiva pași. Îți intră în urechi, de nu mai auzi nimic, și, dacă ți se întâmplă să prinzi vreun sunet, nici vorbă să-ți dai seama dincotro vine. Îți intră în nas, de nu mai simți decât umezeala și apăraia. A dracului ceață. E un blestem pe capul iscoadelor.

Traversaseră Șuvoiul Alb cu câteva zile în urmă, când ieșiseră din Ținutul Nordului și intraseră în Englia, iar Copoiul fusese nervos tot drumul. Căci se aflau pe pământ străin, în mijlocul unui război cu care nu aveau nimic de-a face. În afară de Treicopaci, niciunul dintre ei nu părăsise vreodată Nordul. Poate doar cu excepția Ursuzului. Dar el nu povestea pe unde mai fusese.

Trecuseră pe lângă niște ferme pârjolite, pe lângă un sat pus-tiit. Pe lângă clădiri ale Uniunii uriașe și pătrătoase. Văzuseră urme de cai și de oameni. Puzderie de urme, dar niciodată oameni care le lăseseră. Însă Copoiul știa că armata lui Bethod e pe undeva, pe aproape, căutând orașe de incendiat, hrană de furat, oameni de ucis. Tot felul de ticăloșii. Probabil că avea iscoade pretutindeni. Dacă îl va prinde cumva pe Copoi sau pe unul din ceilalți, îi va întoarce în țărână, însă deloc iute. Crucificări înșăn-gerate, capete în vârf de țepi și toate celelalte, despre care Copoiul nu voia să știe.

Și dacă îi prindea oastea Uniunii, tot morți ar fi fost. În fond, erau vremuri de război, și în vremuri de război oamenii nu

gândesc prea limpede. Copoiul nu se putea aștepta ca ei să-și irosească timpul pentru a încerca să facă diferența între un om al Nordului amabil și unul ostil. Asta este, viața e plină de primejdii. Suficient cât să agite pe oricine, iar el era oricum agitat din fire, chiar și în cele mai bune momente.

Așa că e ușor de înțeles cum ceața a fost sarea pusă pe rană, ca să zicem așa.

Îl însetase tot acest mers furișat prin noroi, așa că pași cu atenție prin desișul alunecos spre locul de unde venea susurul apei. Se puse în genunchi pe mal. Era cam mocirlos, plin de putregai și frunze moarte, însă Copoiul nu credea că mai multă mizerie ar avea vreo importanță, căci i se părea că nu poate exista vreun alt om mai murdar decât el. Luă apă în căușul palmelor și bău. Aici adia vântul de după copaci, adunând și răsfirând ceața. Așa reuși Copoiul să-l vadă.

Zăcea întins pe burtă, cu picioarele în râu, cu pieptul pe mal. S-au holbat unul la altul ceva timp, amândoi cu desăvârșire năuciți. Din spatele celuiilalt ieșea un băț lung. O suliță frântă. Abia atunci și-a dat seama Copoiul că omul era mort.

A scuipat apa din gură și s-a târât până la el, mereu cu ochii în patru după oricine l-ar fi pândit să-i împlânte un cuțit între omoplați. Cadavrul era al unui bărbat de vreo douăzeci și patru de ani. Păr blond, sânge maroniu pe buze cenușii. Era îmbrăcat cu o jachetă căptușită cu material moale, umflată de apă, de genul care se purta pe sub cămașa de zale. Deci un luptător. Poate un soldat care s-a rătăcit de ai săi și a căzut într-o capcană. Neîndoielnic, un oștean al Uniunii, dar nici Copoiului, nici oricui altcuiva nu i s-ar mai fi părut diferit acum, că murise. Cadavrele seamănă mult între ele.

– Marea Nivelatoare, își șopti Copoiul, care era într-o stare meditativă. Așa îi spun locuitorii muntelui. Moartea. Nivelează toate diferențele. Oameni Vestiți sau neînsemnați, Sud sau Nord. Până la urmă tot îi prinde pe toți și îi tratează la fel.

Se părea că era mort de vreo două zile. Iar asta însemna că acela care îi făcuse felul s-ar putea să se mai afle încă prin apropiere,

ceea ce îl îngrijora pe Copoi. Acum, parcă ceața se umpluse de sunete. Poate erau cam o sută de țărani ascunși vederii. Poate nu era decât râul care se lovea de maluri. Copoiul părăsi cadavrul și se strecură în pădure, ascunzându-se după trunchiurile copacilor care îi răsăreau înaintea din ceața deasă. Cât pe ce să se împiedice de alt cadavru, întins pe spate și cu brațele desfăcute, pe jumătate ascuns într-un morman de frunze. Trecu pe lângă un altul, prăbușit în genunchi, cu două săgeți înfipite în piept, fața în noroi, fundul în aer. Un lucru este cert: nu există nici urmă de demnitate în moarte. Copoiul începu să se grăbească, mult prea dornic să ajungă înapoi la ceilalți, să le spună ce văzuse. Mult prea dornic să scape de toate cadavrele astea.

Văzuse multe, desigur, mai multe decât ar fi avut nevoie, dar niciodată nu s-a simțit tocmai în largul lui în preajma lor. E cel mai ușor lucru din lume să transformi un om într-un hoit. Știa vreo mie de moduri de a face asta. Dar, odată ce ai făcut-o, nu mai există cale de întoarcere. Acum e viu, e plin de speranțe și de gânduri, și de vise. Om cu prieteni și familie și un loc căruia îi spune „acasă”. În clipa imediat următoare e țărână. Asta îl duse pe Copoi cu gândul la toate necazurile în care intrase, la toate bătăliile și încăierările la care luase parte. Se gândi că are noroc că mai respiră încă. Norocul prostului. Se gândi că norocul lui s-ar putea să se cam isprăvească.

Aproape că alerga acum. Neatent. Bâjbâind prin ceață ca un puștan neexperimentat. Pripindu-se. Fără să adulmece aerul, fără să-și ciulească urechile. Un Om Vestit ca el, o iscoadă care străbătuse întregul Nord, ar fi trebuit să fie mai prevăzător, dar nu se poate să fii mereu în stare de alertă. Nici nu și-a dat seama ce i se întâmplă.

Ceva l-a izbit, tare, aruncându-l pe burtă. A dat să se ridice, dar cineva l-a trimis iar la pământ cu o lovitură de picior. Copoiul se luptă, dar nemernicul ăsta, cine o fi fost el, era al naibii de puternic. Pe neașteptate se pomeni trântit pe spate și doar el singur era de vină. El și cadavrele, și ceața. O mână îl apucă de beregată și începu să-i strivească traheea.

– Cărrrrr, croncăni el, încercând să se elibereze, gândindu-se că i-a venit sfârșitul. Gândindu-se că toate speranțele sale au fost întoarse în țărână. Marea Nivelatoare a venit, în cele din urmă, după el...

Atunci degetele din jurul gâtului își slăbiră strânsoarea.

– Copoiule? Îi șopti cineva în ureche, tu ești?

– Cărrrrr.

Mâna îi dădu drumul, iar el inspiră cu nesaț aerul. Simți cum acel cineva îl apucă de haină și îl ridică în picioare.

– Fir-ar să fie, Copoiule! Puteam să te omor!

Cunoștea chiar foarte bine vocea asta. Ticălosul de Dow cel Negru. Copoiul era pe jumătate supărat că fusese pe punctul să moară strangulat, pe jumătate bucuros că încă mai trăia. Îl auzi pe Dow cum râde de el. Hohote dure de râs. Ca un croncănit.

– Ești bine?

– Am avut parte de reîntâlniri și mai plăcute, șuieră Copoiul, chinuindu-se să-și umple plămânii cu cât mai mult aer.

– Zi că ești norocos, că puteam să te lovesc mai tare. Mult mai tare. Am crezut că ești una din iscoadele lui Bethod. Am crezut că tu ai fost dincolo de vale.

– După cum vezi, șopti el, nu sunt acolo. Unde sunt ceilalți?

– Sus, pe un deal, deasupra ceții ăsteia împruțite. Cercetează împrejurimile.

Copoiul făcu un semn cu capul spre drumul pe care venise:

– Acolo sunt leșuri. Puzderie.

– Puzderie, zici? Întrebă Dow, ca și cum n-ar fi crezut că știe cum arată o puzderie de leșuri. Ha!

– Chiar așa, destul de multe. Cred că sunt oamenii Uniunii. Se pare că a avut loc o luptă aici.

Dow cel Negru izbucni iarăși în râs:

– O luptă? Crezi?

Copoiul nu-și putu da seama ce anume voia să spună.

– La naiba! exclamă el.

Erau pe culmea dealului. Toți cinci. Iar Copoiul aproape că-și dorea să nu se fi risipit ceața. Acum înțelegea ce voise să spună

Dow. Înțelegea foarte bine. Întreaga vale era plină de morți. Presărați sus, pe versanți, înfipti printre stânci, întinși prin orzul sălbatic. Risipiți prin iarba de pe fundul văii aidoma unor cuie vărsate dintr-o pungă spartă, strâmbate și sfărâmate pe drumul de pământ. Stivuiți lângă râu, stivuiți pe maluri în grămezi. Brațe și picioare și bucăți de echipament ieșind din ultimele petice de ceață. Erau pretutindeni. Găuriți de săgeți, străpuși de săbii, hăcuți de securi. Ciorile croncăneau țopăind de la un fel de mâncare la altul. Era o zi bună pentru ciori. Trecuse cam multă vreme de când Copoiul nu mai văzuse un câmp de luptă și acum amintiri urâte îi reveniră în minte. Îngrozitor de urâte.

– La naiba! exclamă iarăși. Nu știa ce altceva ar putea spune.

– Socotesc că armata Uniunii înainta pe drumul acesta, se încruntă amarnic Treicopaci. Socotesc că se grăbeau. Socotesc că încercau să-l ia prin surprindere pe Bethod.

– Se pare că n-au cercetat prea bine terenul, mârâi Tul Duru. Se pare că Bethod i-a prins pe picior greșit.

– Poate că a fost ceață, a intervenit Copoiul, cum a fost astăzi. Treicopaci ridică din umeri:

– Poate. Așa e în perioada asta a anului. Oricum ar fi fost, mărșăluiau încolonați, obosiți de drumul lung de peste zi. Bethod i-a atacat de acolo, de pe creastă. Mai întâi săgețile, ca să rupă rânduile, să-i împrăștie, apoi țărani, repezindu-se de pe înălțimi, urlând și pregătiți să-i ucidă. Socotesc că armata Uniunii s-a frânt repede.

– Foarte repede, l-a aprobat Dow.

– Și apoi a urmat măcelul. I-au răsfirat pe drum. I-au blocat la râu. Nu prea au avut unde să fugă. Soldați care încercau să-și scoată armurile, soldați care încercau să treacă înot râul cu armurile pe ei. Îmbulzindu-se și cățărându-se unii pe alții, cu ploaia de săgeți peste ei. Poate că unii au reușit să ajungă până în pădurea de acolo, din vale, dar, cunoscându-l pe Bethod așa cum îl cunosc, cred că avea niște călăreți ascunși acolo, pregătiți să lingă farfuria.

– La naiba! a exclamat din nou Copoiul, simțindu-se foarte tulburat. I se întâmplase și lui să se afle într-o asemenea retragere dezordonată, iar amintirea nu era deloc una plăcută.

– Precise, ca împunsăturile de ac pe o broderie frumoasă, a continuat Treicopaci. Trebuie să-i recunoaștem calitățile ticăloșului de Bethod. Se pricepe la ambuscade ca nimeni altul.

– Adică înseamnă că s-a isprăvit, șefu? întrebă Copoiul. A câștigat Bethod?

Treicopaci clătină încet din cap:

– Mai sunt mulți oameni ai Sudului. Îngrozitor de mulți. Majoritatea trăiesc dincolo de mare. Se spune că sunt atâția pe meleagurile acelea, de nici nu-i poți număra. Mai mulți decât copacii din Nord. S-ar putea să dureze ceva vreme până vor ajunge aici, dar sigur vor veni. Acesta este doar începutul.

Copoiul se uită la valea jilavă, la toți bărbații morți, ghemuiți și rășchirați și contorsionați pe pământ, acum hrană pentru ciori.

– Nici vorbă de vreun început pentru ei.

Dow își răsuci limba și scuiă cât de zgomotos era în stare.

– I-au încercuit și i-au măcelărit ca pe o turmă de oi! De o moarte ca asta vrei tu să ai parte, Treicopaci? Ei? Vrei să te dai de partea unora ca ăștia? Uniunea dracului! Oamenii ei habar n-au ce-i aia război!

Treicopaci îl aprobă cu un semn din cap.

– Înseamnă că va trebui să-i învățăm.

În fața porții era bulucită o mulțime uriașă. Femei, numai piele și os, cu înfățișare înfometată. Copii, zdrențăroși și murdari. Bărbați, bătrâni și tineri, încovoiați sub greutatea baloților și harnasamentelor duse în spate. Unii aveau catări, alții trăgeau ei înșiși la căruțele pline cu tot felul de obiecte ce păreau total nefolositoare. Scaune din lemn, oale din cositor, unelte agricole. Alții nu aveau absolut nimic la ei, în afară de nefericire și sărăcie lucie. Copoiul își zise că dintr-astea se aflau din abundență prin partea locului.

Umpleau drumul cu trupurile și gunoaiele lor. Umpleau aerul cu rugămintile și amenințările lor. Copoiul simțea mirosul fricii lor, consistent ca supă deasă. Toți fugeau de Bethod.

Unii se îmbrânceau înainte, alții se îmbrânceau înapoi, ici și colo câte unul se prăvălea în noroi, cu toții sperați să ajungă la poartă, ca și cum ar fi fost țâța mamei. Pe deasupra mulțimii,

Copoiul văzu vârfurile sclipitoare ale sulitelor și auzi strigăte aspre, semn că acolo erau soldați care îi împiedicau pe oameni să intre în oraș.

Se aplecă spre Treicopaci și îi șopti:

– Se pare că nu îi primesc nici pe cei din același neam. Ce te face să crezi că nouă o să ne dea drumul înăuntru, șefu?

– Au nevoie de noi, asta este realitatea. O să vorbim cu ei și o să vedem ce-o să fie. Sau ai o idee mai bună?

– Să mergem acasă și să nu ne băgăm în povestea asta, murmură Copoiul ca pentru sine, urmându-l, totuși, pe Treicopaci în mijlocul mulțimii.

Când înaintară, toți oamenii Sudului se holbară la ei cu gurile căscate. O fetiță din gloată îl privi pe Copoi cu ochi mari, strângând la piept o zdreanță veche. Copoiul încercă să-i zâmbească, însă trecuse prea multă vreme de când nu avusese de-a face decât cu oameni duri și cu metale dure, așa că nu-i ieși prea bine. Fetița urlă și o zbughi de acolo, nefiind singura care se speriasă. Când îi văzură pe Treicopaci și pe Copoi, oamenii s-au dat la o parte, făcându-le loc. Nu scoteau nicio șoptă, iar atitudinea lor manifesta prudență, chiar dacă luptătorii își lăsaseră armele la camarazii lor.

Reușiră să ajungă cu bine la poartă, îmbrâncind, ocazional, câte un sărăntoc, doar ca să-l dea la o parte din calea lor. Acum Copoiul zări și soldații, doisprezece, identici, aliniați de cealaltă parte a porții. Rareori i se întâmplase să vadă armuri atât de grele ca cele ale acestor soldați, acoperiți în plăci metalice din cap până în picioare, plăci lustruite de-ți luau ochii. Aveau și coifuri și stăteau neclintiți ca niște pilaștri. Se întrebă cum te-ai putea lupta cu cineva astfel echipat, în cazul că ar fi trebuit s-o faci. Nu-și putea închipui că o săgeată ar putea face mare brânză, nici măcar o sabie, în cazul în care nu ai fi avut noroc să nimerești chiar la articulație.

– Ți-ar trebui un târnăcop pentru ăștia.

– Ce? șuieră Treicopaci.

– Nimic.

Era limpede că aveau păreri diferite despre ce anume presupunea lupta de partea Uniunii. Dacă războaiele ar fi câștigate de

băieții buni, Bethod ar fi fost deja pus pe fugă. Păcat că nu se întâmpla așa și în viața reală.

Căpetenia stătea în mijlocul lor, la o măsură pe care se vedeau niște bucăți de hârtie, iar acesta era cel mai ciudat din tot grupul. Purta un soi de haină de un roșu strălucitor. Și Copoiul își spuse că era un material tare curios pentru îmbrăcămintea unui conducător. L-ai fi putut nimeri cu o săgeată destul de ușor. Și era și mult prea tânăr pentru misiunea asta și toate cele. Imberb și totodată teribil de plin de sine.

Cu el se certa un bărbat masiv cu haine murdare. Copoiul și-a ciulit urechile, încercând să înțeleagă limbajul Unioniștilor:

– Am cinci copii acolo, spunea fermierul, și nimic de-ale gurii. Ce ne îndemni să facem?

Intervenii și un bătrân:

– Sunt prieten apropiat al Lordului Guvernator. Vă cer să mă lăsați să intru în...

Tânărul nu-i lăsa să-și isprăvească vorba:

– Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cu cine ești prieten și nu-mi pasă nici dacă ai o sută de copii! Orașul Ostenhorm este plin. Lordul Mareșal Burr a decretat ca numai două sute de refugiași să fie admiși pe zi și am atins deja această limită de dimineață. Vă sugerez să vă întoarceți mâine. Devreme.

Cei doi nu se mișcă din loc, privindu-l cu ochi bulbucăți:

– Limită? mârâi fermierul.

– Dar Lordul Guvernator...

– Afurisiți să fiți! explodă flăcăiașul lovind nervos masa. Îndrăzniți numai să mă mai bateți la cap! Că atunci chiar o să vă dau drumul înăuntrul! O să vă arestez și o să vă spânzur ca pe niște trădători!

Cei doi se potoliră brusc și se retraseră la iuteală. Copoiul începu să creadă că și el ar cam trebui să facă același lucru, dar Treicopaci se îndrepta deja spre măsură. Tânărul le aruncă o căutătură încruntată, de parcă ar fi duhnit mai rău decât două movițe de baligă proaspătă. Pe Copoi nu l-ar fi deranjat prea mult atitudinea lui, dacă nu s-ar fi spălat chiar în dimineața respectivă pentru acea întâlnire. De luni bune nu mai fusese atât de curat.

– Ce mama dracului vreți? N-avem nevoie nici de spioni, nici de cerșetori!

– Bine, spuse Treicopaci cu calm și răbdare. Nici nu suntem așa ceva. Numele meu este Rudd Treicopaci. Acesta de lângă mine este Copoiul. Am venit să vorbim cu cel care se află la conducere. Am venit ca să ne punem la dispoziția Regelui vostru.

– Să vă puneți la dispoziție?

Flăcăul începu să zâmbescă. Defel un zâmbet amabil. Zici că îl cheamă Copoi? Ce nume interesant! Nu-mi pot imagina cum de l-a căpatat.

Își îngădui un chicotit la auzul propriei dovezi de ironie, iar Copoiul auzi râsetele înfundate ale celorlalți. O adevărată clică de dobitoci, își spuse, împopoțonați în hainele lor sofisticate și în armurile lor strălucitoare. O adevărată clică de dobitoci, însă nu ar fi avut nimic de câștigat dacă le-ar fi spus ce crede despre ei. Bine că nu l-au luat pe Dow cu ei. Probabil că l-ar fi despicat pe burtă pe prostul acesta și atunci ar fi fost toți trei omorâți.

Tânărul se aplecă spre ei și le spuse foarte rar, ca și cum ar fi vorbit unor copii:

– Oamenii Nordului nu au voie în oraș dacă nu au autorizație specială.

De parcă nu ar fi fost destul de special faptul că Bethod le încălca hotarele, le măcelărea armatele, le târa meleagurile în război. Treicopaci nu se lăsa intimidat și insistă, dar Copoiului i se părea că era ca și cum s-ar fi încăpățânat să are cu plugul un teren bolănos, firește.

– Nu cerem prea multe. Doar mâncare și un loc unde să dormim. Suntem cinci, fiecare este un Om Vestit, Om Ales, cu toții suntem veterani.

– Maiestatea Sa are suficienți soldați. Totuși, am cam avea nevoie de niște cătări. Poate ați dori să ne cărați proviziile?

Treicopaci era recunoscut pentru răbdarea lui, dar și ea avea o limită și Copoiul își zise că limita aceea este periculos de aproape și că puțoiul ăsta habar nu are că se joacă cu focul. Nu era de joacă cu el, cu Rudd Treicopaci. Acolo de unde veneau numele lui era

cunoscut. Era un nume care-i băga pe oameni în sperieți sau le insufla curaj, depinde de tabăra în care se aflau. Răbdarea lui avea o limită, firește, doar că încă nu ajunseseră până acolo. Din fericiere pentru toți cei de față.

– Catări, zici? mârâi Treicopaci. Catării lovesc cu copitele. Ai grijă să nu-ți dea capul jos de pe umeri, băiețăș.

Și se întoarse și se îndepărtă cu pași mari, pe drumul pe care veniseră, printre oamenii speriați care le făceau loc și se îmbulzeau iar în urma lor, toți strigându-și ofurile, cerând soldaților să-i primească, să nu-i lase afară, în frig.

– Nu au fost chiar vorbele de bun venit la care ne-am așteptat, murmură Copoiul. Treicopaci nu-i răspunse, văzându-și de drum, cu capul plecat.

– Ce facem acum, șefu’?

Bătrânul lui prieten îi aruncă o privire fioroasă peste umăr.

– Mă cunoști. Crezi că am să accept răspunsul ăsta blestemat?

Cumva, Copoiului nu-i venea să creadă că-l va accepta.

PLANURI BINE ÎNTOCMITE

Era frig în sala Lordului Guvernator al Engliei. Pereții înalți erau acoperiți cu tencuială simplă, rece; podeaua vastă era pardosită cu dale reci de piatră, în căminul căscat ca o gură de căpcăun nu era decât cenușă rece. Singurul element decorativ era o tapiserie imensă, atârând într-un singur cui, cu soarele Uniunii brodat pe ea, alături de cele două ciocane încrucișate ale Engliei în centru.

Lordul Guvernator Meed zăcea prăvălit într-un scaun incomod, în fața unei mese uriașe și goale, privind în gol, cu mâna dreaptă trândăvind pe piciorul pocălului cu vin. Obrajii palizi și scofâlciți, straiile de ceremonie boțite și pătate, părul rar și alb nepieptănat. Născut și crescut în Englia, maiorul West auzise spunându-se despre Meed că ar fi fost un conducător puternic, o prezență impozantă, un campion neobosit al acestei provincii și al cetățenilor ei. Acum era doar o umbră de om, strivit de greutatea colanului specific rangului, la fel de găunos și rece ca și căminul.

Se prea poate ca temperatura să fi fost de gheață, însă atmosfera care domnea acolo era și mai glacială încă. Lordul Mareșal Burr stătea în mijlocul încăperii, bine înfipt pe picioarele-i crăcănate, cu mâinile încheștate la spate atât de strâns, că i se albiseră încheieturile. Maiorul West stătea lângă el, țeapăn de parcă ar fi înghițit un băț, cu capul plecat, blestemându-se în gând pentru că își dăduse jos haina. Aici era mai frig decât afară, dacă așa ceva